Prietenul Copiilor

Acest prieten al copiilor era un împărat, care, fiindcă n'avusese el copii, făcea totul cu putință, pentru ca toți copiii din împărăție să fie cât mai

mulțumiți și să se distreze cât mai bine. De aceea, răsplătea cu dărnicie pe toți câți născoceau vreun joc nou și care făcea copiilor plăcere mai mare.

Dar dela o vreme încoace, nimeni nu mai născocea jocuri noui, iar copiii se plictisiră de jocurile vechi. Așa erau copiii din împărăția aceea: se plictiseau repede și cereau mereu altceva.

Văzând aceasta, împăratul trimise crainici în toată țara cu vestea că dă o mie de galbeni aceluia care va găsi un joc nou și despre care copiii vor spune că este cel mai bun și mai plăcut.

Această veste a fost auzită și de micul Dinu, fiul unui dogar. Dinu, care era băiat deștept, se rugă de tatăl său să-i dea bani, cu care să cumpere sculele trebuincioase pentru o născocire, ce avea în cap. Insă tatăl său, care era om sărac, îi răspunse: „Bani n'am să-ți dau. Dar te poți duce în șopron, unde sunt niște butoaie vechi și putrede. Vezi dacă poți face ceva cu ele".

Dinu merse în șopron și împinse un butoiu vechi, care stătea acolo cine știe de cât timp. Dar când, împingându-l și rostogolindu-l, îl scoase în curte, toate doagele butoiului, fiind putrede, se prefăcură în pulbere. Numai un cerc de fier, ce ținea doagele, se rostogoli înainte. Dinu alergă după acest cerc, însă, în loc să-l oprească, simți o plăcere să-l împingă mai departe și să-l vadă cum se rostogolește prin curte.

Tot alergând după cerc, lui Dinu îi veni un gând: gândul ca în ziua, în care împăratul hotărîse să dea răsplata de o mie de galbeni, să se înfățișeze cu acest cerc și să arate jocul ce se poate face cu el.

In ziua aceea, împăratul, șezând în scaunul împărătesc, cerceta cu toată băgarea de seamă jucăriile și jocurile născocite de fiecare. Unii aduseseră păpuși împodobite cu aripi de fluturi; alții, niște căluți cu coama și coada strălucitoare; alții, niște balonașe ce păreau făcute din razele soarelui. In sfârșit, tot felul de lucruri care de care mai minunate.

Impăratul privea mulțumit, numai că nu se putea hotărî, cui i s'ar cuveni răsplata de o mie de galbeni. Iată insă că văzu un băețaș, care venea alergând după un cerc de fier, care se rostogolea din ce în ce mai repede. Toți câți veniseră să ia parte la concurs, isbucniră în strigăte de mânie: „Să se ducă de aici cu născocirea lui tâmpită!"

Dar făcând un semn, împăratul le porunci să tacă. După aceea, porunci primului său sfetnic, să încerce a învăța acest joc nou și să alerge cu cercul de fier de față cu toată lumea. Cu toate că era om înaintat în vârstă, primului sfetnic jocul cu cercul îi plăcu, așa că împinse cercul și alergă după el, până ce nu mai putu de oboseală.

Atunci împăratul zise mulțumit: „Răsplata de o mie de galbeni a fost câștigată de născocitorul acestui joc cu cercul!" Și dete lui Dinu o mie de galbeni.

Se spune că de atunci s'a răspândit jocul cu cercul de fier, joc care place așa de mult copiilor.

Povestită de DORINA GRĂDINARU

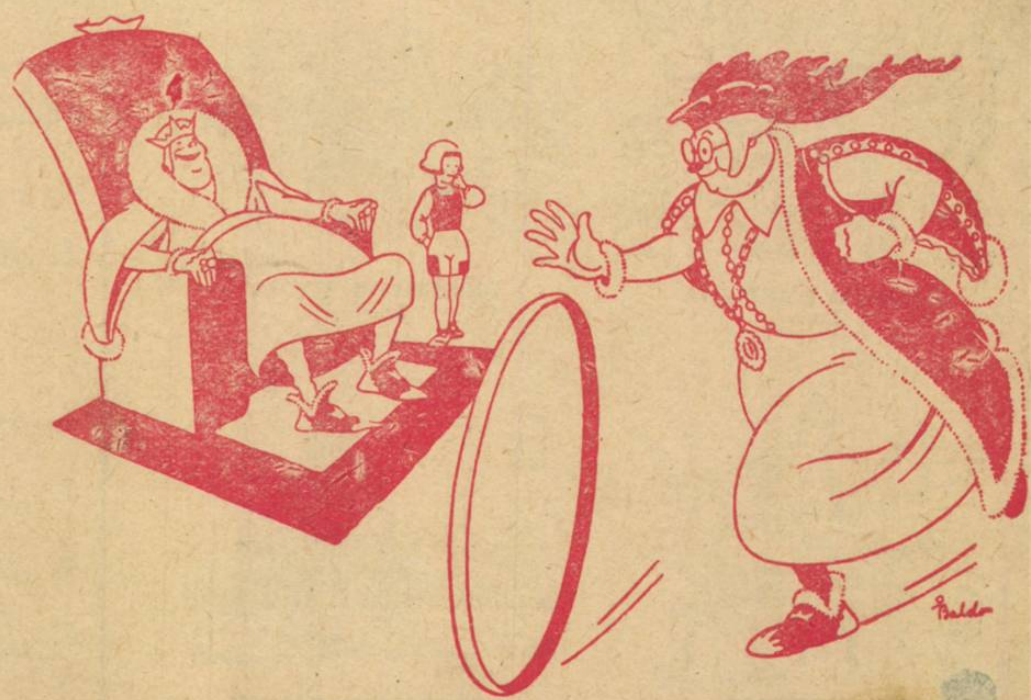

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STR. BREZOIANU 23—25, BUCUREȘTI-ROMANIA
conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 24.464—1939